

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Petra Indráčka a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce: **Holzindustrie Chanovice, s. r. o.** (dříve HAAS FERTIGBAU spol. s r. o.), se sídlem Chanovice 102, Horažďovice, zastoupené JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 2439/1.30/09/14.3 ze dne 21. 1. 2010, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 2439/1.30/09/14.3 ze dne 21. 1. 2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský

a Karlovarský kraj (dále jen „OIP“) č. j. 6692/6/6.31/09/15.2/6 ze dne 30. 10. 2009. Tímto byla žalobci uložena pokuta ve výši 750 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč. Uvedeným rozhodnutím OIP byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem 12 správních deliktů na úseku odměňování zaměstnanců a na úseku bezpečnosti práce, jak jsou níže citovány u rozboru jednotlivých žalobních bodů. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, případně snížení pokuty uložené ve výši 750 000,- Kč.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 4. 2010 podrobně rozebral jednotlivé spáchané správní delikty, přičemž žalobní námitky měl za nedůvodné, jak je níže rozebráno. Navrhoval proto, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 38 Ad 16/2010-74 ze dne 27. 11. 2012 žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek Krajského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 11/2013-51 ze dne 10. 9. 2013 zrušen pro nepřezkoumatelnost a vrácen Krajskému soudu k dalšímu řízení.

II.

Krajský soud opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], tedy ke dni 21.1.2010, jsa vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí stran těch námitek, které Nejvyšší správní soud shledal přezkoumatelnými (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že ve dnech 25. 2. 2009, 26. 2. 2009, 26. 2. 2009, 6. 3. 2009, 20. 3. 2009, 17. 4. 2009 a 25. 5. 2009 byla u žalobce OIP provedena kontrola, která byla zaměřena na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů na úseku pracovněprávních vztahů a na úseku zajištění bezpečnosti práce, technických zařízení a předpisů stanovujících pracovní podmínky, o jejímž výsledku byl 25. 5. 2009 sepsán protokol. Na základě výsledků kontroly OIP vydal dne 17. 7. 2009 příkaz č. j. 6692/6/6.31/09/15.2/1, z něhož bylo zjištěno, že žalobci byla udělena pokuta ve výši 1 000 000,- Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000,- Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, v němž nesouhlasil s většinou uváděných správních deliktů a mimo jiné namítal, že nesouhlasí také s výší pokuty. Při ústním jednání 11. 9. 2009 žalobce vznesl do protokolu námitku podjatosti vůči inspektoru správního orgánu prvního stupně Marku Rábovi. Námitka podjatosti byla shledána nedůvodnou. Další ústní jednání se konalo 1. 10. 2009. Poté OIP vydal rozhodnutí dne 30. 10. 2009 pod č. j. 6692/6/6.31/09/15.2/6, kterým byly částečně akceptovány námitky žalobce a byla mu uložena pokuta ve výši 750 000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč. Jako k polehčující okolnosti mající vliv na následné snížení pokuty přihlédl k vysvětlené dočasnosti odstranění zábradlí. Jako k přitěžující okolnosti přihlédl k tomu, že již při předchozích kontrolách v letech 2006 až 2007 se žalobce dopustil správních deliktů obdobného charakteru. Dále poukázal na závažnost daných správních deliktů, na to, že se dopustil dvanácti správních deliktů. Žalobci

byla rozhodnutím č.j. 6500/7.1II/10/14.3-14 ze dne 16. 11. 2010 uložena také povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou stanovenou podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladu řízení, a to ve výši 1 000,- Kč. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný nyní přezkoumávaným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. j) bod 3. zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZolP“), a ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o odvolání žalobce tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

III.

O žalobních námitkách vztahujících se k jednotlivým skutkům, jakož i o žalobních námitkách vztahujících se k celému řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, soud uvážil následovně:

III.1. Žalobní námitky k prvému výroku napadeného rozhodnutí

Prvým výrokiem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců dle ustanovení § 26 odst. 1 písm. f) ZolP, jehož se dopustil tím, že zaměstnanci K. P. neposkytl příplatek za práci v noci nejméně ve výši 10% průměrného výdělku ve dnech 19. – 25. 10. 2008, 10. – 15. a 30. 11. 2008 a 1. – 5. 12. 2008.

Žalobce namítal, že pokud jde o hodnocení nedostatku spočívajícího v odměňování zaměstnanců dle ust. § 26 odst. 1 písm. f) ZolP, vedlo to v konečném důsledku k horšímu postavení dotčeného zaměstnance, resp. jeho mzdových podmínek. Formální porušení ust. § 116 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) žalobce nezpochybňoval a předložil mzdový list uvedeného zaměstnance za rok 2008, z něhož je podle názoru žalobce zřejmé, že k žádnému pochybení nedošlo. Pokud by se žalovaný i prvoinstanční správní orgán tímto důkazem důsledně zabývaly, musely by dojít k závěru, že uvedený zaměstnanec nebyl (pokud se týká výše vyplácené mzdy) nikterak poškozen. Zaměstnanec nyní pobírá nižší mzdu a jsou mu vypláceny příplatky za noční práci tak, jak požadoval prvoinstanční správní orgán. Za následující čtvrtletí od měsíce června do měsíce srpna roku 2009, tedy po úpravě mzdy, tak byla spolu s příplatky za noční práci uvedenému zaměstnanci vyplacena mzda ve výši 51 524,- Kč. Je tedy zřejmé, že uvedený postup žalovaného a prvoinstančního správního orgánu byl postupem v neprospěch vůči zaměstnanci, jemuž tak je nyní vyplaceno měsíčně přibližně o pět tisíc korun čisté mzdy méně. Nakonec žalobce namítl, že vznik nároku na příplatek za noční práci nebyl ani doložen.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce neměl se svým zaměstnancem K. P. uzavřenou žádnou písemnou dohodu, ani nevydal vnitřní mzdový předpis, kterým by prokázal zahrnutí příplatku za práci v pevné nárokové složce mzdy. Pokud žalobce po skončení kontroly snížil K. P. mzdu, jde o jeho rozhodnutí, které mu žalovaný neuložil.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Nebylo povinností žalobce po provedené kontrole snižovat svému zaměstnanci plat. Snížení platu tohoto zaměstnance není v přímé příčinné souvislosti s deliktem, který je žalobci kladen za

vinu. Žalobce má svobodu dohodnout se o mzdě v jakékoliv výši, musí tak však učinit v mezích kogentních norem pracovního práva. Skutečnost, že žalobce nevyplácel svému zaměstnanci K. P. příplatek za noční práci je spolehlivě doložena, a to obsahem správního spisu (mzdové listy jsou ve správním spise ve fasciklu č. 65; výplatní lístky jsou ve fasciklu č. 37; evidence odpracované doby je ve fasciklu č. 25; pracovní smlouva je ve fasciklu č. 18).

III.2. Žalobní námitky ke druhému výroku napadeného rozhodnutí

Druhým výrokiem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) ZolP, jehož se dopustil tím, že neumístil bezpečnostní značky na vyjmenovaných pracovištích, kde to povaha provozu a uspořádání pracoviště vyžaduje z hlediska bezpečnosti zaměstnanců.

Výrok považuje žalobce za neurčitý a nesrozumitelný; není rovněž patrné, jakou komunikaci má žalovaný na mysli a kterými značkami měla být označena. Ve výroku schází odkaz na nařízení vlády č. 11/2002 Sb., kterým se stanoví vzhled a umístění bezpečnostních značek a signálů. Žalobce také uváděl, že pořízená fotodokumentace je účelově pořízená tak, aby na ní nebyly vidět značky, které jsou v areálu podniku umístěny.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že výrok je určitý, odkaz na podzákonnou normu upravující vzhled značek nebyl potřebný, neboť se žalobci vytýká jejich absence či nerozeznatelnost a nikoli vzhled v rozporu s normou; fotodokumentaci považuje žalovaný za správnou a dostačující.

Soud přisvědčuje obraně žalovaného pokud se týče neuvedení citovaného nařízení vlády. Pokud se týče formulace výroku, pak je třeba říci, že si lze představit výrok lépe formulovaný; nicméně formulace v napadeném rozhodnutí není dle názoru soudu nesrozumitelná či neurčitá. Jedná se o komplexní skutek, který je obecně vymezen v první větě, a následně rozvíjen ve větách dalších. Uvádí-li žalovaný „komunikace zde není ... vyznačena ...“, pak slovo „zde“ jednoznačně odkazuje na popis prostor uvedených v předchozí větě. Fotodokumentace ve spise je dle názoru soudu průkazná – a to s ohledem na vzdálenostní odstup ohniska záběru od snímaných prostor.

III.3. Žalobní námitky ke třetímu výroku napadeného rozhodnutí

Třetím výrokiem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) ZolP, jehož se dopustil tím, že skladuje v areálu firmy v těsné blízkosti vedených komunikací řezivo způsobem, kdy hrozí jeho sesutí.

Žalobce uvedl, že správního deliktu se nemohl dopustit. Předně odmítá výraz použitý ve výroku rozhodnutí – „minimální bezpečnostní standard ČSN 26 9030“, který obecně platné právní předpisy neznají. Fotodokumentace byla pořízena ryze účelově a ne tak, aby byla vidět poloha složeného řeziva k okolnímu prostoru; na fotografiích rovněž schází měřítko, aby bylo možno určit stupeň vychýlení svislice, a proto je pohled na nich zachycený zkreslený. Balíky řeziva, u nichž hrozilo sesunutí, byly průběžně odstraňovány, avšak v daném období bylo příliš mnoho materiálu na to, aby byl skladován jinak. Navíc skládka tohoto řeziva se nachází za značkou označující zákaz vjezdu a vstupu nepovolaným osobám do tohoto prostoru, čímž je značně eliminováno nebezpečí, neboť kolem uvedeného skladování řeziva

osoby vůbec neprocházejí, pouze zde zřídka projíždějí vozidla jedoucí k pilnici, která k tomu mají povolení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odkaz na normu ČSN je odůvodněn zněním § 349 zákoníku práce; odchylka byla změřena inspektory na místě a výsledek byl zachycen v protokole, přičemž vychýlení svislice o více než 2% je patrné i z fotodokumentace. Zákaz vstupu nepovolaným osobám ještě nevylučuje vstup těchto osob a navíc ani osoby povolané nejsou před rizikem sesutí skladovaného řeziva ochráněny.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Závaznost užití normy ČSN vyplývá z ustanovení zákoníku práce, kdy v § 102 odst. 2 je uvedeno, že „[p]revencí rizik se rozumí všechna opatření vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (...)“ a v § 349 odst. 1 následně doplněno, že „[p]rávní a ostatní předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci jsou předpisy na ochranu života a zdraví, předpisy hygienické a protiepidemické, technické předpisy, technické dokumenty a technické normy, stavební předpisy, dopravní předpisy, předpisy o požární ochraně a předpisy o zacházení s hořlavinami, výbušninami, zbraněmi, radioaktivními látkami, chemickými látkami a chemickými přípravky a jinými látkami škodlivými zdraví, pokud upravují otázky týkající se ochrany života a zdraví“. Norma ČSN je uvedenými ustanoveními „vtažena“ do právního řádu a žalobce se mylí, pokud má zato, že není obecně závazná. Je pravdou, že v protokole (fascikl č. 52 správního spisu) je uvedena pouze naměřená hodnota, a nikoli postup, jak k ní žalovaný dospěl, nicméně z fotodokumentace je i pouhým okem patrné vychýlení svislice značně překračující 2%. Fotodokumentaci shledává soud opět naprosto dostatečnou, kdy orientačním měřítkem snímků je porovnání s osobami, stroji, budovami a stožáry, zachycenými na snímcích. Skutečnost označení prostoru skládky dřeva značkou zakazující vstup je skutečností, jež může pouze snižovat nebezpečnost zjištěné situace, nemůže však žalobce vyvinut.

III.4. Žalobní námitky ke čtvrtému výroku napadeného rozhodnutí

Čtvrtým výrokiem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) ZoIP, jehož se dopustil tím, že dříví skladoval v těsné blízkosti komunikací, nedodržel sklon, který by bránil jeho samovolnému sesutí a k zajištění uskladněného dříví nepoužil zajišťovací klíny.

Žalobce namítal, že správní orgán v protokolu o kontrole uvedl obecné a zcela neurčité termíny, dále, že samovolný pohyb dříví během tří měsíců nenastal, zákaz vstupu nepovolaným osobám předchází riziku a linka je používána v souladu s pokyny výrobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že fotodokumentace je natolik průkazná, že není zapotřebí provádět detailní měření; tvrzení, že během tří měsíců k sesuvu dříví nedošlo, je jednak neprokazatelné a jednak irelevantní, kdy ke spáchání deliktu postačí vyvolání stavu ohrožení. Vzhledem k tomu, že se dřevo zpracovává, je kolem něj pohyb osob (byť povolaných).

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Pokud se týče neurčitého pojmu „těsná blízkost“, pak soud poznamenává, že se jedná pouze o jeden z určovacích znaků označení místa, kde k deliktu došlo. Opakuje znovu, že přijaté organizační opatření může pouze snižovat nebezpečnost zjištěné situace, nemůže však žalobce vyvinut. Pokud žalobce namítal, že linka je používána v souladu s pokyny výrobce,

pak není zřejmé, k čemu tato námitka směřuje, neboť nelze předpokládat, že by výrobce linky stanovil normy pro skladování dřeva, a to ještě takové, že by byly rizikové pro bezpečnost práce. Žalobce to ostatně nikterak nekonkretizuje.

III.5. Žalobní námitky k pátému výroku napadeného rozhodnutí

Pátým výrokem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) ZoIP, jehož se dopustil tím, že na pracovišti žalobce se vyskytují nebezpečné prostory, v nichž vzhledem k povaze práce existuje riziko pádu zaměstnanců nebo předmětů, a tato místa nejsou vybavena zařízením, které zabraňuje nepovolaným osobám v přístupu do tohoto prostoru.

Žalobce opakoval důvody, proč zejména v pilnici nebyla všechna místa s nebezpečím pádu z výšky, resp. do hloubky opatřena ochranným zábradlím. Předmětné zařízení bylo uváděno do provozu, bylo prováděno odzkoušení linky před předáním do trvalého provozu – tyto činnosti prováděli výlučně zaměstnanci dodavatelské společnosti, nikoli zaměstnanci žalobce. Před zahájením těchto prací bylo žalobcem vydáno organizační opatření, jímž byl do prostoru pilnice umožněn přístup pouze řádně proškoleným a určeným zaměstnancům s osobními ochrannými prostředky. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že zaměstnanci tak nemohli být ohroženi na životě nebo zdraví. Mezi nebezpečnými prostorami je nesprávně uvedena administrativní budova. V případě odstranění zábradlí se jednalo o dočasnou záležitost, neboť zábradlí brání při navážce, a proto je vyrobeno jako vyjímatelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutečnost, že předmětné zařízení bylo uváděno do provozu bylo promítnuto do výše trestu (formou snížení). I v době zkušebního provozu je třeba umístit na příslušná místa zábradlí, zakrýt otvory, kde hrozí pád do hloubky apod. Odstranění mobilního zábradlí u administrativní budovy není součástí výroku o deliktu, námitka je proto bezpředmětná.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Z žalobních námitek není patrné, proč by uvádění do provozu mělo objektivně bránit užití předepsaných technických opatření na ochranu bezpečnosti pracujících vedle užitých opatření organizačních či osobních ochranných prostředků zaměstnanců.

III.6. Žalobní námitky k šestému výroku napadeného rozhodnutí

Šestým výrokem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) ZoIP, jehož se dopustil tím, že u vyjmenovaných strojních zařízení chybí nebo je nefunkční zábrana nebo ochranné zařízení a není přijato opatření tam, kde existuje riziko kontaktu nebo zachycení zaměstnance pohybujícími se částmi pracovního zařízení.

Žalobce uvedl, že odkaz na bezpečnostní standard je neurčitý, norma ČSN 260003, na níž je odkazováno, byla ke dni 1. 1. 2006 zrušena, a proto na ně nelze v tomto řízení odkazovat; dále namítal, že zařízení již bylo mimo provoz, ale dosud nebylo odvezeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je pravdou, že zmíněná norma byla zrušena, avšak byla citována jen ve vztahu k jedné odrážce, a to pro doplnění; neplatnost této normy je proto z hlediska platnosti výroku nepodstatná; námitka

ohledně stroje WEINIG se jednak netýká ostatních strojních zařízení, jednak i tento stroj byl bez jakéhokoli opatření či označení umístěn ve strojní hale.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Je třeba sice přisvědčit žalobci, že uvedení neplatné normy ČSN ve výroku rozhodnutí je pochybením, ovšem na platnost výroku, který se celý opírá o platnou normu ČSN ISO 1819 a zrušenou normu pouze citoval souběžně, to nemá vliv; práva žalobce nebyla tímto pochybením žalovaného dotčena. Rovněž neobstojí námitka žalobce stran neurčitosti výroku, neboť výrok odkazuje na konkrétní body normy, které byly porušeny. K odstavení zařízení (v žalobě není ani uvedeno, kterého z mnoha jmenovaných ve výroku se to týká) je třeba uvést, že žalobce ve všech řízeních nenabídl nic, čím by své tvrzení prokázal, a stroj WEINIG, jehož se tato námitka patrně týká, byl umístěn ve strojní hale, tedy v místě výroby.

III.7. Žalobní námitky k sedmému výroku napadeného rozhodnutí

Sedmým výrokiem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) ZolP, jehož se dopustil tím, že neposkytl zaměstnancům dostatečné a přiměřené informace a pokyny pro bezpečné zacházení s chemickým přípravkem.

Žalobce uvedl, že vyhláška č. 48/1982 Sb. nebyla vydána ani k provedení zákoníku práce, ani k provedení zákona o ochraně veřejného zdraví, ale k provedení zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce. Proto má žalobce za to, že nelze uložení sankce za tento správní delikt odůvodnit porušením ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ve spojení s vyhláškou č. 48/1982 Sb. Zákoník práce v poznámce pod čarou odkazuje totiž na jiný právní předpis.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalovanému je kladeno za vinu porušení ustanovení zákoníku práce, jehož hypotéza se nevyčerpává okruhem právních vztahů upravených podzákonnou normou, na níž je odkazováno v poznámce pod čarou.

Soud především odmítá žalobní výtku z toho důvodu, že poznámky pod čarou nejsou normující součástí textu právního předpisu. Jak je konstantně judikováno, poznámka pod čarou je pouze nezávazným vodítkem a legislativní pomůckou (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 485/98 ze dne 30. 11. 1999 či usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 80/2010–100 ze dne 4. září 2012, publ. pod č. 2715/2012 Sb. r. NSS). Ke konkretizaci hypotézy citovaného ustanovení zákoníku práce lze tak užít jakýkoli podzákonný předpis jehož úprava spadá do okruhu této hypotézy. Žalovaný takovýmto postupem proto nikterak nepochybil.

III.8. Žalobní námitky k osmému výroku napadeného rozhodnutí

Osmým výrokiem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) ZolP, jehož se dopustil tím, že připustil, aby motorové vozíky nebyly zabezpečeny proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolanou osobou.

V žalobě je namítáno, že správní orgány se v průběhu řízení lišily v právní kvalifikaci skutku. Prvoinstanční orgán odkazoval na normu, ukládající povinnosti řidiči. Sankce měla být proto uložena řidiči, a nikoli jeho zaměstnavateli – tedy žalobci. Řidiči byli řádně proškoleni, a proto je zavinění za protiprávní stav na jejich straně. Odebráním klíčků z vozidla kontrolorem vznikla žalobci škoda.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalovanému je v napadeném rozhodnutí kladeno za vinu porušení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a § 3 bod 5 ve spojení s příl. 3 bod 6 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí. Tyto normy stanoví povinnosti zaměstnavateli, nikoli řidičům. Žalobce své zaměstnance nekontroluje a snaží se distancovat od jejich jednání.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Předmětem přezkumu soudu je konečné rozhodnutí ve věci, kde jsou povinnosti žalobce určeny výše citovanými právními předpisy. Dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, je zaměstnavatel povinen „organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi dopravou na pracovištích“. Dle citovaných ustanovení nařízení vlády č. 378/2001 Sb. jedním z požadavků na pojízdné zařízení, které může ohrožovat zaměstnance v jeho blízkosti, je zabezpečení před spouštěním nepovolanými zaměstnanci. Těmto povinnostem žalobce nedostál. Z četnosti i časového rozptýlu zjištěných závad je zřejmé, že se nejednalo o excesy jednotlivých řidičů, nýbrž že se jedná o systémové selhání organizace práce a její kontroly ze strany žalobce. Vznik škody odebráním klíčků inspektorem nemohl mít vliv na zjištění v řízení o uložení pokuty za správní delikty, není proto pro soudní přezkum v této věci relevantní.

III.9. Žalobní námitky k devátému výroku napadeného rozhodnutí

Devátým výrokem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) ZolP, jehož se dopustil tím, že provozuje čelní vysokozdvížný motorový vozík se sedícím řidičem bez vybavení vhodným osvětlením a bez krytu, který je nahrazen bedněním, upevněným k vozíku motouzem.

Žalobce stejně jako u předchozího výroku namítal, že sankcionován měl být řidič, nikoli žalobce. Dále uváděl, že žalovaný není příslušný k rozhodování o technické způsobilosti motorového vozíku a k rozhodování o charakteru komunikace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud se týče odpovědnosti zaměstnanců, odkazuje na vyjádření k předchozímu výroku; pokud se týče komunikace, pak žalovaný nerozhodoval o jejím charakteru, pouze konstatuje, že vozík bez funkčního osvětlení není způsobilý k provozu na účelových komunikacích.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného a stran deliktní odpovědnosti řidiče, která by měla vylučovat odpovědnost žalobce, rovněž odkazuje na předchozí žalobní bod. Dodává k tomu, že z fotodokumentace (zašlé a zaprášené místo po absentujícím osvětlení) i povahy vad (bednění připevněné motouzem namísto krytu) je naprosto zjevné, že se nejednalo o aktuální závady, ale o dlouhodobě neřešené závady, které je třeba přičítat žalobci. K povaze komunikací pak soud doplňuje, že je nerozhodné, jakého typu byla předmětná komunikace, kdyby se jednalo o komunikaci vyšší třídy, bylo by ohrožení zaviněné žalobcem ostatně ještě vyšší.

III.10. Žalobní námitky k desátému výroku napadeného rozhodnutí

Desátým výrokem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1

písm. r) ZoIP, jehož se dopustil tím, že neuchovává provozní dokumentaci po celou dobu provozu technických zařízení.

Žalobce namítal, že norma ČSN 33 1500 nezná pojem „následná revize“ uváděný žalovaným, dále norma ČSN 34 1390 ve věci hromosvodů byla změnou Z5 z listopadu 2006 od 1. 2. 2009 zcela nahrazena. Ve věci elektrických zařízení (než elektrických instalací budov) je nadbytečné vyžadovat revize provedené podle postupů dle ČSN 33 2000-6-61 ed. 2, ale postačí revize dle ČSN 33 1500.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že výrok je třeba číst komplexně, neboť tento vyjmenovává více porušení obdobného charakteru u více objektů. Norma ČSN 34 1390 byla sice zrušena ke dni 1. 2. 2009, avšak kontrolou inspektorů bylo prověřováno plnění povinností podle této normy žalobce v době její platnosti. Norma totiž nebyla zrušena se zpětnou účinností.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Pokud se týče výroku, jsou v něm vyjmenována jednotlivá pochybení a k nim je hromadně uvedeno, že představují porušení norem ČSN 33200-6-61/ed.2 a ČSN 331500. Pouhým gramatickým posouzením výroku tak skutečně není patrné, které porušení se vztahuje ke které normě, nicméně toto lze snadno dovodit z povahy věci, a bylo to zřejmé i žalobci, jenž v odvolání uvádí, že svá pochybení uznává a napravuje. Dále soud poznamenává, že není nutno uvádět pojmy vlastní technické normě, je-li nesporné, podřazení skutku, který popisují, pod tuto normu.

III.11. Žalobní námitky k jedenáctému výroku napadeného rozhodnutí

Jedenáctým výrokiem napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) ZoIP, jehož se dopustil tím, že nezajistil ochranu zaměstnanců proti nebezpečnému dotyku u zařízení pod napětím a před jevy vyvolanými účinky elektřiny.

Žalobce namítal, že nebylo prokázáno porušení celého ustanovení § 199 vyhlášky Českého úřadu bezpečnosti práce č. 48/1982 Sb., kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení, kdy ani není fyzikálně možné, aby na pracovišti žalobce došlo k výskytu statické elektřiny.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce porušil ustanovení věty první uvedeného ustanovení; následná ustanovení jednotlivých písmen jsou pouze demonstrativním výčtem.

Soud se ztotožňuje s obranou žalovaného. Ustanovení § 199 citované vyhlášky zní: „Elektrická zařízení musí být ve všech svých částech konstruována, vyrobena, montována a provozována s přihlédnutím k provoznímu napětí tak, aby nebyla při obvyklém používání zdrojem úrazu, požáru nebo výbuchu. Zejména se musí učinit opatření

- a) proti dotyku nebo přiblížení k částem s nebezpečným napětím (živým částem),
- b) proti nebezpečnému dotykovému napětí na přístupných vodivých neživých částech (například obalech, pouzdrech, krytech a konstrukcích),
- c) proti škodlivým účinkům atmosférických výbojů,
- d) proti nebezpečí vyplývajícím z nábojů statické elektřiny,
- e) proti nebezpečným účinkům elektrického oblouku,
- f) proti škodlivému působení prostředí na bezpečnost elektrického zařízení.“

Jakkoli je pravdou, že žalovaný nepřihlížel k jednotlivým pochybením k jednotlivým písmenům citovaného ustanovení, nebyl tím žalobce zkrácen na svých právech, neboť – jak uvedl žalovaný – rozhodující je, že vytýkané jednání lze podřadit pod obecnou normu věty první. Žalobce ani netvrdil, že některý skutek by pod toto

ustanovení podřaditelný nebyl. Navíc z povahy věci je zřejmé, jaký skutek lze přiřadit ke kterému písmenu (nemožnost podřazení jakéhokoli skutku pod ustanovení písmene d) ostatně sám žalobce prohlašuje v žalobě).

III.12. Všeobecné žalobní námitky k napadenému rozhodnutí a řízení, jež předcházelo jeho vydání

Žalobce namítal chyby ve stejnopise rozhodnutí, které žalovaný ve stejnopise založeném ve spise neměl. K tomuto se již vyslovil Nejvyšší správní soud, kdy uvedl, že rozhodnutí založené ve správním spise vytýkané vady ve skutečnosti neobsahuje. I pokud by však rozhodnutí určité nepřesnosti obsahovalo, nebylo by to samo o sobě dostatečným důvodem pro jeho zrušení, jelikož z celé výrokové části rozhodnutí je zcela patrné, jakých správních deliktů se měla stěžovatelka dopustit a za co jí byla pokuta uložena. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné z jakých důkazů správní orgán vycházel. Jak již uvedl krajský soud ve svém prvním rozsudku, případně by se mohlo jednat pouze o zřejmé nesprávnosti, jež by nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Ani námitku týkající se podjatosti vedoucího týmu inspektorů neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Předně zdůraznil, že podjatost úřední osoby musí být založena na objektivních skutečnostech, na jejichž základě lze důvodně předpokládat zájem konkrétní úřední osoby na výsledku řízení, ve kterém participuje. Zcela jistě není důvodem pro vyloučení takové osoby subjektivní vnímání profesních kvalit jednotlivých úředníků, které by se mohlo projevit v kvalitě kontrolních zjištění, přezkoumatelných následně soudy jednajícími ve správním soudnictví. Ani nesouhlas žalobce s výsledkem kontroly zcela jistě nepatří mezi důvody pro vyloučení vedoucího týmu inspektorů. Námitkou podjatosti úřední osoby je tedy nezbytné kvalifikovaným způsobem namítat její poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům a z toho plynoucí zájem na výsledku řízení. Takový obsah však námitka podjatosti vůči vedoucímu týmu inspektorů neměla a obstat proto nemohla. V daném případě byla navíc námitka podjatosti vznesena až po ukončení kontroly. Žalobce v jejím průběhu námitku podjatosti nevznnesl, ačkoliv takovou možnost měl, a je tudíž možné souhlasit s žalovaným, že ji nepodal bez zbytečného odkladu.

K námitce, že u podstatné části skutků není určeno, kdy trvaly, soud poznamenává, že toto není rozhodné; rozhodné je, že trvaly v době konání kontroly.

Žalobce namítal též, že inspektoři přestoupili svá oprávnění v tom, že se po areálu se pohybovali bez doprovodu žalobce, z čehož usuzuje, že pořízené důkazy jsou nezákonné. Žalovaný k tomu poznamenal, že žalobce v průběhu kontroly proti tomuto postupu nevznášel námitky. Dle § 7 odst. 1 písm. a) ZoIP je inspektor oprávněn „vykonávat kontrolu podle tohoto zákona, je-li při jejím zahájení přítomen člen statutárního orgánu kontrolované osoby, zástupce kontrolované osoby, zaměstnanec kontrolované osoby, spolupracující rodinný příslušník nebo jiná fyzická osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby; na místech, na kterých by mohlo dojít k bezprostřednímu ohrožení života nebo zdraví inspektora, může být kontrola vykonána jen za doprovodu fyzické osoby pověřené k tomu kontrolovanou osobou“. Přítomnost zástupce kontrolované osoby se tak váže jen k zahájení kontroly a následně k bezprostřednímu ohrožení života nebo zdraví inspektora. Jednak není z žaloby

zřejmé, v čem mělo spočívat „bezprostřední“ ohrožení inspektora, ale i kdyby tomu tak bylo, je třeba poznamenat, že ustanovení o tom, že kontrola může být vykonána jen za doprovodu fyzické osoby pověřené k tomu kontrolovanou osobou, je z povahy věci stanovena v zájmu zajištění osobní bezpečnosti inspektora orgánu inspekce práce na rizikových pracovištích. Porušení citovaného ustanovení tak nemůže mít vliv na správnost kontrolních zjištění provedených inspektorem.

Pokud žalobce namítal, že v řízení neměl být vydán příkaz, protože k tomu nebyly splněny podmínky, kdy existovaly pochybnosti o protokolu, pak k tomu soud pouze poznamenává, že příkaz je podáním odporu zrušen, a tím pádem námitky k němu se vztahující jsou bezpředmětné.

Žalobce závěrem namítal nepřiměřenou výši uložené pokuty a pro případ nezrušení napadeného rozhodnutí žádal soud o její snížení. V žalobě uvedl, že mu byla uložena pokuta ve výši, která je zcela neadekvátní k okolnostem daného případu. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nezjistil objektivně stav věci. Uvedl, že sám vytváří příznivé pracovní podmínky – zatímco v roce 2008 došlo k celkem 79 pracovním úrazům, v roce 2009 již pouze k 41 pracovním úrazům s pracovní neschopností delší než 3 dny, což představuje téměř 50% pokles. Uvedl, že pokud by teoreticky připustil, že ke spáchání správních deliktů mohlo za daných okolností skutečně dojít, nebylo dle žalobce dostatečně zohledněno to, že případná sankce měla být uložena vzhledem k závažnosti údajného protiprávního jednání a poměrům pachatele, kdy preventivní funkce by měla převažovat nad represí. Měl za to, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená, a to s ohledem na okolnosti spáchání správních deliktů a s ohledem na výši pokut ukládanou správním orgánem při porušování povinnosti na úseku rovného zacházení. Namítal, že nebyla dodržena jedna ze zásad činnosti správních orgánů, dle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Uložená pokuta pro něj představuje nenahraditelnou újmu v době hospodářské krize. Pokud jde o výši pokuty, krajský soud uvádí, že za správní delikty podle ust. § 26 odst. 1 písm. f) lze uložit pokutu do výše 2 000 000,- Kč, za správní delikty dle ust. § 30 odst. 1 písm. i) a f) ZolP do výše 1 000 000,- Kč a za správní delikty dle ust. § 30 odst. 1 písm. q), r) a s) do výše 2 000 000,- Kč. Při určení výše pokuty byl oblastní inspektorát práce povinen postupovat v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, tedy byl povinen přihlédnout k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný Státní úřad inspekce práce, jakož i oblastní inspektorát práce se při svém rozhodování podrobně zabývaly závažností spáchaných správních deliktů, stejně jako okolnostmi a následky jejich spáchání. Tyto úvahy považuje soud za přezkoumatelné a nevybočující z mezí správního uvážení. Uložená sankce neplní reparační funkci, ale preventivní a represivní, aby tak měla sílu odradit od nezákonného postupu. Z tohoto pohledu nesmí být sankce zanedbatelná, ale zároveň musí zůstat i přiměřená a reflektovat majetkové poměry žalovaného, tak i odrážet jiné relevantní skutečnosti. V té souvislosti krajský soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 50/2005-97 ze dne 24. 5. 2006: „Povinnost k sankčnímu peněžnímu plnění je vždy pociťována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku; tyto funkce pokuty by přitom měly být rovnoměrně vyváženy“. Krajský soud uvádí, že pokuta ve výši 750 000,- Kč byla uložena žalobci za dvanáct správních deliktů. Společenskou nebezpečnost

správních deliktů, za něž byla pokuta uložena, spatřuje soud v neoprávněném zásahu do práv zaměstnanců, konkrétně práva na spravedlivou odměnu za práci a práva na bezpečnost práce, jakož i na ohrožení života a majetku mnoha osob (v této souvislosti soud připomíná, že provozovnu žalobce již jednou v minulosti zachvátil požár, což uváděl v řízení sám žalobce). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvádí ve svém rozhodnutí polehčující i přitěžující okolnosti, které jednotlivě žalobce nerozporuje. Odvíjení výše pokuty pouze od výsledků finančního hospodaření firmy a úspěšnosti podnikání by nenaplněovalo smysl § 36 zákona o inspekci práce, který zajišťuje spravedlivou a přiměřenou pokutu, a to vzhledem ke všem kritériím uvedeným v tomto ustanovení. Odvíjení výše pokuty pouze od současné majetkové a finanční situace delikventa by přineslo stav, kdy špatně hospodařící subjekt by mohl beztrestně porušovat zákony, neboť by neměl zdroje na úhradu pokuty. Při hodnocení poměrů je správnímu orgánu uloženo přihlížet i k ekonomickým možnostem toho kterého delikventa, tj. jakou pokutu je vůbec schopen zaplatit, tj. jaká výše pokuty odpovídá jeho majetkovým poměrům, přičemž ukládaná pokuta by zejména neměla mít likvidační charakter. Toto ovšem v případě žalobce, který hospodaří s prostředky v řádech stovek miliónů korun (jak vyplývá z obsahu správních i soudních spisů), nehrozí. Zákonným parametrům pro uložení pokuty žalovaný dostal. Jeho rozhodnutí o trestu je jak přezkoumatelné, tak i přesvědčivé. Nedospěl-li soud k závěru, že by sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, nejsou ani dány důvody pro postup dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

IV.

Ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo náhrady nákladů řízení nepřiznal, neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1

s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Kasační stížnost je přípustná jen je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 22. ledna 2014

Za správnost vyhotovení:
Iva Charvátová

JUDr. Bohuslava Drahošová v. r.
předsedkyně senátu